okresní nemocenské pojišťovny ve Znojmě. Tento spor byl vyřízen pravoplatným rozhodnutím kladně. Ve druhém sporu jde o otázku, zdali okresní nemocenská pojišťovna ve Znojmě jest povinna stěžovatelce nahraditi eventuelní výlohy vzniklé této nepříslušným pojištěním Bauerové, tedy zcela jiný petit nejen co do materielního podkladu, nýbrž i jiný s hlediska norem kompetenčních, ježto pro prvý spor byla v nemocenském zákoně z roku 1888 příslušnost normována § 41, pro tento § 66. Ostatně zásada oficiosnosti, ovládající řízení správní, neznamená, že by úřad byl povinen pečovati ex offo také o ochranu individuelních zájmů stran a rozhodovati o nárocích, jež strana vůbec neuplatní, anebo dokonce starati se o to, aby o nich rozhodl příslušný úřad. Tato starost i v řízení správním jest ponechána stranám, ba úřad nemůže ani rozhodovati o nárocích stran, podléhajících jejich volné disposici — a o takový nárok tu zajisté jde — nedomáhá-li se toho strana (srovnej judikát B čís. 355). Z těchto úvah plyne, že žalovaný úřad právem vyslovil, že nelze považovati spor vznesený podáním ze dne 4. října 1926 za pokračování sporu zahájeného v roce 1923 o pojistnou příslušnost Růženy Bauerové, a že důsledkem toho právem potvrdil výrok, jímž zemská správa politická v Brně prohlásila se za nepříslušnou věcně rozhodovati o žádosti ze dne 4. října 1926 z důvodu, že v době té § 66 nem. zák. z roku 1888 již neplatil.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. září 1929, č. 16.769/29.)

K §§ 31 a 33 nemocenského zákona. — Pojistné příspěvky nutno platiti i po dobu nemoci, dokud nedojde k řádnému odhlášení zaměstnance. — Okresní nemocenská pokladna v Roudnici předpisovala stěžující si firmě v letech 1921 až 1924 nemocenské pojistné příspěvky i za období, kdy pojištění dělníci firmy pro nemoc nepracovali. K námitkám firmy vyslovila okresní správa politická v Roudnici výměrem z 23. září 1924, č. 37.585, že stěžující si firma není povinna okresní nemocenské pokladně v Roudnici platiti nemocenské příspěvky po dobu, kdy dělníci firmy byli nemocni a jako takoví okresní nemocenské pokladně ohlášeni. Zemská správa politická v Praze rozhodnutím z 27. listopadu 1924, č. 424.151, vyhověla odvolání okresní nemocenské pokladny a vyslovila, že stěžující si firma je povinna za své zaměstnance, byť onemocnělé, platiti příspěvky tak dlouho, dokud neprovedla řádné odhlášení ve smyslu §§ 31 a 33 nemoc. zák. Ministerstvo sociální péče naříkaným rozhodnutím toto rozhodnutí zemské správy politické potvrdilo z jeho důvodů, k nimž připojilo: „Pojistně povinný pracovní poměr ve smyslu § 1 nemoc. zák. nekončí pouhým přerušením prací, ať následkem nemoci, dovolené, stávky a pod., nýbrž je třeba, aby pracovní poměr byl zrušen také právně výpovědí nebo prohlášením o zrušení poměru pracovního bez výpovědi, eventuelně konkludentními činy, z nichž by byl zřejmě patrným úmysl poměr pracovní také právně zrušiti. Z okolnosti, že nemocenské pokladně, ať již dělníkem, ať zaměstnavatelem ohlášeno bylo pouze onemocnění zaměstnancovo, nedá se vůbec usuzovati, zda byl nebo nebyl zrušen poměr pracovní. Odvolatelka také ani netvrdila, že poměr pracovní byl zrušen právně, a namítala, že pojistná povinnost, tedy i povinnost platiti příspěvky, přestala nevykonáváním prací následkem nemoci. Je proto povinna odvolatelka platiti pojistné příspěvky až do právního přerušení pracovního poměru a až do odhlášky o tom, že takové přerušení nastalo...“ Stížnost navrhující zrušení tohoto rozhodnutí pro nezákonnost, dovolává se především § 1 nemoc. zák. stanovícího, že pojištěny — tedy povinny pojištěním a hrazením jeho břemen — jsou osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského... a dovozuje ze stylisace tohoto předpisu, z okolnosti, že v zákoně není nikde stanoveno, že za období nemoci jest platiti příspěvky, a z analogie jiných zákonů, zejména zákona o pojištění u bratrských pokladen, zákona

o pensijním pojištění a zákona o úrazovém pojištění, jež nestanoví, že po dobu pojistného případu jest platiti příspěvky, že napadený výnos se příčí zákonu a duchu celého sociálního zákonodárství. Nejvyšší správní soud nemohl stížnosti přisvědčiti. V zákoně ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., a jeho doplňcích není opory pro mínění stěžovatelem jako samozřejmé hájené, že po dobu nemoci pojištěnce se neplatí příspěvky. Ze zákona nemocenského se podává právě opak. Jak dlouho pojistná povinnost a jí podmíněný závazek platiti pojistné příspěvky trvá, určují §§ 31 a 33 nemoc. zák., jichž se správně naříkané rozhodnutí dovolává. Tak stanoví § 33, že povinnost platiti pojistné příspěvky trvá až do řádného odhlášení, a odkazuje k definici „řádného odhlášení" na § 31. Jestliže § 31 ukládá zaměstnavateli povinnost odhlásiti osobu ze zaměstnání vystupující nejpozději třetího dne po skončení pracovního poměru, projevuje tím svoji vůli, že pojistný poměr nemá pominouti jakýmkoli zastavením práce — ať již se tak stalo nemocí, dovolenou a pod., nýbrž jen tehdy, když jest důsledkem ukončení (zrušení) pracovního poměru, t. j. rozvázáním smlouvy služební čili přerušením právních vztahů založených mezi stranami smlouvou služební (srov. Budwinsky A 4180/1906). Jest tudíž názor žalovaného úřadu, že stěžující si firma jest povinna platiti nemocenské pojistné příspěvky i po dobu nemoci svých zaměstnanců, pokud pracovní poměr nebyl právně ukončen a dokud nedošlo k řádnému odhlášení, ve shodě se zákonem. Je-li však sporná otázka vyřešena zákonem samým, nelze se zabývati intencemi zákona, na něž stížnost klade důraz, a nelze také použíti analogie jiných zákonů. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. září 1929, č. 7.221/28.)

Řízení. — Kdy přepsání při intimaci rozhodnutí není podstatnou vadou řízení podle § 6, odst. 2, zák. o správním soudu. — Stížnost namítá především po stránce formální, že naříkané rozhodnutí jest nejasné, ježto není z něho zřejmé, zda vyslovuje, že ing. Grüsser nebyl vůbec povinen nemocenské příspěvky za Annu Plašilovou platiti, t. j. za dobu od 1. ledna 1920 do 26. dubna 1923, či zda rozhodnutí se týče pouze období od 1. ledna 1923 do 26. dubna 1923, tudíž doby, po kterou Plašilová dle tvrzení ing. G. u něho fakticky zaměstnána nebyla. Stížnost předložila intimát naříkaného rozhodnutí v opise, jenž se liší od shora citovaného textu originálu naříkaného rozhodnutí potud, že při reprodukci výměru úřadu I. stolice uvádí místo „za čas od 1. ledna do 26. dubna 1923" „za čas od 1. ledna 1920 do 26. dubna 1923". Jde tu tedy o přepsání při intimaci rozhodnutí, což jest zajisté vadou řízení. Dle názoru nejvyššího správního soudu nelze však vadu tuto považovati za vadu podstatnou ve smyslu § 6, odst. 2, zákona o správním soudě, jež by mohla vésti ke zrušení rozhodnutí, poněvadž nebyla způsobilá uvésti stranu v omyl o obsahu výroku žalovaného úřadu. Neboť Karel Grüsser žádal sice původně v podání ze srpna 1923 za odepsání, resp. vrácení pojistných příspěvků za služebnou za celé období od 1. ledna 1920 do 26. dubna 1923, petit ten však modifikoval při svém výslechu u okresní správy politické v Karlíně dne 1. října 1923 v tom směru, že béře na vědomí, že jest povinen platiti příspěvky do 31. prosince 1922, a že odmítá pouze platiti za jmenovanou služebnou příspěvky za dobu od 1. ledna 1923 do 26. dubna 1923. Proto také rozhodnutí úřadu I. a II. stolice výslovně citují toto období od 1. ledna do 26. dubna 1923 a jen ohledně tohoto období judikátně rozhodla. Musilo proto stranám býti zřejmo, že i naříkané rozhodnutí ministerstva sociální péče, potvrzující rozhodnutí II. stolice, se vztahuje jen na totéž období od 1. ledna do 26. dubna 1923 a to tím spíše, protože rozhodovalo instančně pouze na opravný prostředek pokladny, nemohlo proto ani rozhodnutí II. stolice měniti v nesprospěch této strany.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 8. ledna 1929, č. 35.317/28.)